

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Landforvandlingen, Juli 1787

Citation: Baggesen, Jens: "Landforvandlingen, Juli 1787", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55731/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

„Kom! kys mig! og smelt i min Lyst!“
Saa tonte den tredde Gudinde;
Jeg sang — men mit Bryst
Blev tomt, det var ei min Veninde!
Dlim = = =

Da taug det; en Perle nedrandt;
Det smilte, som Englens græde.
Jeg græd — men jeg fandt
Min søgte, min himmelske Glæde!
Dlim — dumdlum — dumdumdrum.

Landsforvandlingen.

(Skreven i en hval Eg i Skoven ved Christiansøede).

Hvilken salig Glæds mit Blik omhyller?
flei min Siel bag Solen i en Slum?
Skønne Straale, som min Mand fortviller,
Dafte du mig til Elysium?
Her i Skovens lysbestræede Skygger,
Langt fra Rødes Stæders vilde Larm,
Hvor sin Throne Philomele bygger,
føler jeg mig tryk i Friheds Arm.

Flygter ikke, blide Tryslerier!
Skønne Drøm, flyv ei min Siel forbi,
Hvor Naturen selv min Sands indvier,
Til den Sallighed, du sømmer i!

Stands paa dine lette, lyse Dinger,
Eysets faders miilde Sendebud!
Toll mig al den Vellyst, du medbringer,
Før du flyver hjem igjen til Gud!

Her i Egens Tempelhaalle Hierte,
Stille som det Skul, der giemmer mig,
Reenjet fra hver Plet af jordisk Smerte,
Helliget i fryd, jeg hører dig.
I Naturens Helligdom, omkringet
Af dens Skabers Glands, en Engel sig,
Set, af salig Andagts Ild bevinget,
Skal den glade Digter fatte dig.

„Mærk, o Dødelige! Fremtids Syner
„Nabne sig for dit heitrykte Blik,
„Gjennem Støvets Nat en Straale lynet
„Fra det Eys, som Ulander eene fik;
„Faa det end usødte Held, jeg bringer,
„See dets Billed svæve om din Mand!
„Nyd det Nu, hvort din Siæl fik Dinger,
„Nyd det, løst af fordums tunge Baand!“

Som naar efter Eivets lange Kummer
Jordens Sen, som her var god og viis,
Dækket af den kolde Dødens Slummer
Vaagner op engang i Paradis,
Saa forsvandt i Blikket for mit Øie
Rundt omkring mig, hvad jeg forhen saae,
Og jeg skued, nærmere det Høie,
Under mig et Paradis opstaae.

Der, hvor nyelig golde Tidsler groede,
Belged sig en Hær af svangre Straae,
Der, hvor usle Hytter samlede stode,
Muntre Boeliger adspredte laae.
Der, hvor Armod græd i tunge Klæder,
Trættet Svagthed syg og desig gif,
Flittige, og frte, og raske Blæder
Mødte mit umættelige Blif.

Blide Dale, høitidsfulde Skove,
Klare Bække vælede under mig;
Alt var fuldt af Liv, i Ordrens Love,
Hvor Natur og Kunst omfavnede sig;
Spredte laae de lyffelige Tæge,
Under hvilke Jordens Rigdom laae,
Her gif Manden, hisset gif hans Mage.
Han til Ugren, hun til sine Smaae.

Begge sang i Hjertets glade Toner
friheds Jubler op til Lyffets Gud;
Og fra fældets Hald til Skovens Chroner
Effo lod til Effo: Gode Gud!
Alt var Dyd og Kiærlighed og Glæde,
Kundt om Fryden gif i flidens fied,
Bjerg og Dal og Søe var friheds Sæde,
Hele Landet Lyffens Opholds Sted.

„Dette virkte Bondens Ven, hvis Dite
„Skuede, hvad der var got og ret,
„Og hvis Hjerte foldt ei lod sig næie
„Med at flue — men begyndte det.